

[Mette Madsen]

stærkt ind for den forhøjelse af strafferammen fra 6 til 10 år for de grovere narkotikaforbrydelser, som folketingsretten gennemførte for få år siden: det er forhandlerne og distributørerne, vi må gøre alt for at komme til livs.

Vi lægger i venstre også megen vægt på oplysning om de skadelige virkninger ved brug af narkotika. Det er det bedste middel til at forhindre, at problemet opstår, og vi kan ikke kraftigt nok opfordre vore massemedier til at følge skolernes indsats op på dette område.

Dernæst må vi, hvis skaden sker, sætte ind med en fornuftig og relevant behandling, lægeligt og socialt, for at bringe disse desværre oftest unge mennesker tilbage til et normalt liv.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at de mennesker, der i dag er afhængige af hash, er de socialt og psykisk svage, ja, ikke sjældent psykiatriske tilfælde, og det er min overbevisning, at man intet positivt opnår ved yderligere at belaste deres situation ved også at kriminalisere dem.

Birgit Fogh-Andersen (KF):

Vi kan også fra konservativ side erklære os enige med ministeren. Men vi mener til gengæld, at det er nødvendigt, når man drøfter problemer med hensyn til de vanedannende stoffer, at skelne mellem brug, misbrug og narkomani. Og hvor er så grænsen mellem brug og misbrug? Og hvor er grænsen mellem misbrug og narkomani? Brug er det, når man anvender disse stoffer efter lægelig ordination, og man må ikke glemme, at disse euforiserende stoffer også hjælper de mest forpinte i samfundet og er med til at redde mennesker. Misbrug er det, når man bruger disse stoffer uden lægelig ordination, og det fører desværre ofte til narkomani, men man er jo ikke narkoman, før man ikke mere selv kan bestemme sit misbrugs størrelse, nemlig når man er blevet afhængig af disse stoffer. Det er i misbrugsperioden, der virkelig er mulighed for at hjælpe, og derfor er det så vigtigt i tide at få kontakt med disse misbrugere. Her mener jeg hele befolkningen har et ansvar, og det er bl. a. grunden til, at vi er tilfredse med det cirkulære, der i visse tilfælde mildner straffeloven.

Fremskridtspartiet kalder det blødsødenhed. Vi kalder det at give politi og anklage-

myndighed mulighed for at behandle de enkelte sager individuelt, i særdeleshed når det drejer sig om mindre forsyndelser, og mens der endnu er håb. Jeg tænker også her på de helt unge, hvor man i stedet for at gøre dem til kriminelle lader børneforsorgen komme med ind i billedet i samarbejde med politiet.

Cirkulærets bestemmelser, der bl. a. giver mulighed for advarsler, bøder og betingede domme på vilkår om afvænningsbehandling osv., har politiet hidtil administreret på udmærket vis og dermed givet mange den forskrækkelse, der skulle til for at forhindre fortsættelse af den kriminelle løbebane.

Men lad os slå fast: hash er ulovlig, og mit parti vil ikke under nogen omstændigheder være med til at frigive den. Den strenge strafferamme gælder da også dette stof, når omstændighederne taler for det. Men vi vil heller ikke være med til at fjerne cirkulære nr. 144 af 15. juli 1969.

Hvis forslagsstillerne ærligt mener det, de siger, nemlig at de går ind for at forebygge og afvænne, og hvis de gør sig håb om at hjælpe, kan fremskridtspartiet ikke samtidig gå ind for at fjerne dette cirkulære; det er efter min mening en dobbeltmoral ud over alle grænser. Over for de virkelig store problemer, som vi lever med i dag, hvor narko-forbryderne strømmer ind over vore grænser, er et sådant forslag overhovedet ikke med til at løse noget som helst, tværtimod.

De bekymringer, politidirektøren ikke har over for de nødråb, der lyder fra den anden side af broen, har man til gengæld i fuldt mål på stadslægens kontor, og dér er det ikke hashen, der bekymrer mest, kan jeg forsikre for.

Mange kan sikkert huske, da man i geografi hørte om opiumshuler i det fjerne Østen; det var uhyggeligt, og man gøs, men det var langt borte. Det er det ikke mere, højtærede folketing: vi har det helt inde på livet nu, og det er vore unge, der dør. Har regeringen gjort sig nogen forestilling om, hvor mange der skal dø af narkotika, inden for de næste to år? Det er dette parlaments ansvar, og vi forstår ikke regeringens holdning over for dette ansvar.

Metadonklinikker under lægekontrol – ja, det går vi ind for. Så længe narkomaner skal skaffe mellem 500 kr. og 1.000 kr. om dagen for at dække behovet for hårde stoffer, så længe er de inde i den onde cirkel, og der er